

EDITORIAL

Merge și așa , Draga mea boala ?!

Mihai Cane

Liliana Petrovici

Motto: „*lubiți-ne, respectați-ne și tratați-ne ca pe niște ființe umane create de același Dumnezeu care v-a creat și pe voi*”.

Nu exista pe acest pământ vreun om lipsit de suferință și necazuri. Păcatul strămoșesc a schimbat starea înaltă pe care Domnul a dăruit-o la început oamenilor. Pierzând Edenul omul A DOBANDIT STRICACIUNEA și MOARTEA. Totul este de la El, El îngăduie ca omul sa bolească și tot el ne-a înconjurat cu mijloace de vindecare.

Daca a păzi darul dumnezeiesc al vieții este o datorie, tot datorie este și a te trata atunci când ești bolnav. Poți sa nu te tratezi așteptând vindecare de la Dumnezeu dar asta presupune o mare îndrăzneala. Poți sa nu te tratezi ca sa-ti calești răbdarea încredințându-te vocii lui Dumnezeu, dar acesta este un lucru foarte înalt. Orice boala are în primul rând o natura duhovniceasca și de-abia apoi psihobiologica. Abordarea duhovniceasca a bolnavului nu subminează perspectiva medico-biologica, ci îmbogățește completează și desăvârșește concepția despre personalitate.

In anul 1984 am fost diagnosticat cu o boala care are ca tratament SAPA și LOPATA: PSORIAZIIS VULGAR. Au urmat ani de traume fizice și psihice în vederea ameliorării acestei boli. Încet, încet am ajuns la concluzia ca trebuie sa trăiesc în simbioza cu ea. MOTTOUL pentru aceasta simbioza era și este: MERGE și ASA prin care aproape 30 de ani am avut o prietena fidelă: DRAGA MEA BOALA. În acest an am trădat-o -am uitat ca nu trebuie sa fac radiografii și m-a "incrustat" dar: MERGE și ASA.

SAPA și LOPATA vor definitiva și tratamentul pentru Boala Parkinson, boala diagnosticata în anul 2007 -dar: MERGE și ASA: Amândouă boli PP (pe lângă hipertensiune, artrita psoriazica, etc) nu mă fac sa renunț la cel doua MOTTO-URI și sa le și aplic în viața de zi cu zi.

Pe lângă toate provocările la care mă supui, pe lângă toate relele pe care mi le-ai adus, mi-ai adus și câteva lucruri bune. Trăiesc experiențe pe care nu le-aș fi trăit dacă tu nu îmi invadai trupul. Fără să pot să te refuz mi-ai luat multe, dar îți mulțumesc pentru tot ceea ce m-ai învățat: să mă cunosc pe mine mai bine, să îmi cunosc atât forța cât și slăbiciunea; sa prețuiesc fiecare clipă pe care o trăiesc; să mă bucur de tot ce este frumos; să apreciez bunătatea oamenilor și să ignor răutățile lor; să am mai multă compasiune și înțelegere pentru cei care suferă; să râd din suflet de necazurile pe care în fiecare zi mi le scoți în cale.

M-ai transformat într-un actor demn de Oscar, pentru felul în care îmi ascund durerile, stările proaste și supărările.

Draga mea boală, în momentul în care ai să-mi pui piedică și am să cad la pământ, am să mă ridic. Indiferent de cât de mult timp o să îmi ia sau cât de mare este efortul pe care trebuie să-l depun, am să mă ridic și mai încrâncenat și mai înverșunat și mai motivat să lupt împotriva ta.

Când mi-ai invadat viața, nici măcar n-ai avut curajul să te prezinți în fața mea cu un nume real. Ți-ai tras un "nickname", o poreclă, pe care mulți dintre medici nu îl recunosc ca fiind nume de boală. În cazul meu, prin numele pe care ți l-ai ales ești o banalitate, cum să te bag în seamă? Nici tu nu știi ce ești!

Pentru mine ești doar un ghem încâlcit pe care de 30 ani mă străduiesc să-l descâlcesc. Ești ca o hidră ale cărei capete când reușesc să le tai, cresc altele în loc. Dar după atâția ani, văd că ai rămas fără inspirație: nici un cap nou care îți crește nu mai reușește să mă sperie. Dar așa cum tu mi-ai învățat slăbiciunile, așa le-am învățat și eu pe ale tale. Știu că cel mai mult te descumpănește felul în care îți râd în față: sincer și din suflet. Te disperă faptul că nu jelesc după viața pe care am avut-o și că îmi construiesc în fiecare zi o viață de care mă bucur.

Îți recunosc meritele: ai reușit de multe ori să-mi faci viața varză și să mă prăbușești în hăurile depresiei, cu dureri fizice și sufletești, dar am reușit să ies și de acolo. Pentru că dacă tu cu existența ta ai puterea să mă împingi spre depresie, eu de fiecare dată lupt să ies din ea. Da, m-ai învățat că nu e rușine să cazi, ci e rușine să nu lupti ca să te ridici.

Așa că draga mea boală, ai putea măcar să recunoști că te-ai luat de cine nu trebuie. Până acum, ți-am făcut viața un calvar și asta nu se va schimba niciodată. Ai avut ocazii nenumărate să mă lași în pace dar te-ai jucat cu mine cum ai vrut. Ai ținut morțiș să-mi iei tinerețea și s-o faci varză – ți-a ieșit într-o oarecare măsură, recunosc. Dar am ajuns să fiu o ființă puternică. Am îmbătrânit împreună iar de-acum, sunt prea bătrân ca să mă mai joc, sau să joc după cum vrei tu. Ai face bine să înveți că "omul care nu are nimic de pierdut este cel mai greu de învins". Tu te-ai străduit și te strădui în continuare să-mi iei tot ce poți. Eu nu mai am nimic de pierdut așa că te anunț că voi lupta cât pot să smulg de la tine momente de bucurie și de fericire, oricât de mici și neînsemnate sunt ele.

Iar dacă azi ai veni și mi-ai spune: "te las, plec de la tine, ca să mă duc la altcineva", te-aș lua de ceafă sănătos, și răspicat ți-aș spune (înainte să te dau cu capul de masă): "N-ai să pleci nicăieri! Rămâi și luptă-te cu mine, lasă-i pe alții în pace!". Pentru că eu... abia m-am încălzit.